

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/32/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118325338
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6118325338.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnej veci žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 24/3911, 010 01 Žilina, IČO: 50 496 166, právne zastúpený spoločnosťou ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpený JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom S. T. X/A, XXX XX H., v konaní o zaplatenie 156,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 17C/26/2019-85 zo dňa 18. novembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 17C/26/2019-85 zo dňa 18. novembra 2019
p o t v r d z u j e .

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. s poukazom na § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. a § 442 ods. 1, § 524 Občianskeho zákonníka uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 156,00 Eur spolu s úrokom z omeškania v rozsahu 5 % ročne zo sumy 156,00 Eur od 03.06.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).
2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou v rámci upomínacieho konania na Okresnom súde Banská Bystrica, postúpenou Okresnému súdu Žilina dňa 18.03.2019, proti žalovanému domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 156,00 Eur spolu s úrokom z omeškania v rozsahu 5 % ročne zo sumy 156,00 Eur od 03.06.2018 do zaplatenia a nahradenia trov konania.
3. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že 23.04.2018 došlo ku škodovej udalosti na motorovom vozidle zn. Fiat Sedici ev. č. KM601AX, ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bol poškodený N. Q.. K vzniku škodovej udalosti došlo prevádzkou motorového vozidla Citroen C4 ev. č. BY492BC, v danom čase povinne zmluvne poisteným u žalovaného. Poistná udalosť je u žalovaného evidovaná pod č. 9527404256. Uvedené skutočnosti neboli medzi sporovými stranami sporné. Z predloženej zmluvy o nájme č. 61/2018 zo dňa 24.04.2018 súd zistil, že žalobca ako prenajímateľ poskytol poškodenému ako nájomcovi na obdobie od 24.04.2018 do 04.05.2018 osobné motorové vozidlo Citroen C4 za dojednané denné nájomné v výške 39,00 Eur spolu s jednorazovým poplatkom za pristavenie a prevzatie vozidla vo výške 30,00 Eur. Podľa protokolu o prenájme náhradného vozidla k nájmovej zmluve č. 61/2018 bolo osobné motorové vozidlo Citroen C4 ev. č. ZA576CL odovzdané poškodenému dňa 24.04.2018, s tým, že prenájom náhradného vozidla bude hrazený z povinného zmluvného poistenia vinníka, ktorý bol zároveň identifikovaný menom vodiča,

ktorý nehodu zaviniel a vozidla, ktorým bola škoda spôsobená. Faktúrou č. 2018069 zo dňa 04.05.2018, splatnou dňa 11.05.2018, žalobca vyfakturoval poškodenému na základe Zmluvy o nájme č. 61/2018 sumu 459,00 Eur za obdobie od 24.04.2018 do 04.05.2018, t.j. spolu 11 dní (39,00 Eur/deň) a jednorazový poplatok za pristavenie a prevzatie motorového vozidla v sume 30,00 Eur. Poškodený v písomnom prehlásení zo dňa 04.05.2018 uviedol, že z dôvodu poistnej udalosti - dopravnej nehody zo dňa 23.04.2018, mal motorové vozidlo v autoservise až do doručenia oznámenia o totálnej škode. Po uvedení doby nemal k dispozícii iné vhodné vozidlo a prenájom náhradného vozidla bol pre neho nevyhnutný. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 04.05.2018 uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným ako postupcom prvoinštančný súd zistil, že ňou bola postúpená pohľadávka poškodeného vo výške 459,00 Eur z titulu jeho nároku voči poisťovni (žalovanému) podľa § 4 zák. č. 381/2001 Z. z. a predstavujúca náklady vynaložené za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 23.04.2018 na vozidle Fiat Sedici ev. č. KM601AX, t.j. spôsobenej na jeho motorovom vozidle. Zmluvné strany sa zároveň dohodli, že postúpenie pohľadávky je odplatné a výška odplaty predstavuje sumu 459,00 Eur, ktorá zodpovedá faktúre č. 2018069 vystavenej žalobcom ako prenajímateľom postupcovi ako nájomcovi. Ďalej sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo sa podpisom tejto zmluvy započítavajú, pričom žalobca si bude pohľadávku podľa bodu 1 vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Listom zo dňa 04.05.2018 postupca (poškodený) oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky a listom zo dňa 10.05.2018 si žalobca u žalovaného uplatnil nárok na poistné plnenie (náhradu škody) vyplývajúce z poistnej udalosti zo dňa 23.04.2018 z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla vo výške 459,00 Eur. Žalovaný listom zo dňa 23.05.2018 oznámil žalobcovi, že dňa 18.05.2018 ukončil šetrenie poistnej udalosti a poistné plnenie poukazuje v celkovej sume 303,00 Eur, tvorenej z poskytnutého nájomného vo výške 39,00 Eur denne po dobu 7 dní, t.j. plnenie krátené o 4 dni, nakoľko oznámenie o totálnej škode bolo vystavené dňa 27.04.2018. Z účtu žalobcu vyplýva skutočnosť, že žalovaný sumu 303,00 Eur uhradil na účet žalobcu dňa 23.05.2018.

4. Prvoinštančný súd posúdil žalobou uplatnený nárok žalobcu ako nárok vyplývajúci z práva poškodeného podľa § 15 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení na náhradu škody vzniknutej v príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla priamo proti poisťovateľovi. Predmetný nárok prešiel z poškodeného na žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi jej účastníkmi dňa 04.05.2018. Postúpená pohľadávka mala charakter budúcej pohľadávky, keďže jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom danej Zmluvy o postúpení pohľadávky, a to odplatnosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. Zo zmluvy vyplýva postúpenie pohľadávky vo výške 459,00 Eur voči žalovanému, ktoré je odplatné za odplatu vo výške 459,00 Eur a ktorá zodpovedá faktúre č. 2018069 vystavenej žalobcom na meno poškodeného. V zmluve o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo sa navzájom započítavajú. V danom prípade išlo odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie. Nadobudnutím takto postúpenej pohľadávky sa tak žalobca stal aktívne vecne legitimovaným subjektom na jej uplatnenie. Žalobca si podanou žalobou uplatnil nárok na zaplatenie rozdielu medzi uplatnením plnením vo výške 459,00 Eur a žalovaným priznaným plnením vo výške 303,00 Eur, t.j. nárok na zaplatenie sumy 156,00 Eur. Pokiaľ žalovaný namietal dôvodnosť časového trvania nájmu náhradného vozidla, ktoré bol povinný poškodený zaplatiť, z predložených listinných dôkazov zo strany žalobcu okresnému súdu vyplynulo, že celková doba nájmu zodpovedá dobe, po ktorú bolo vozidlo v prenájme. Z čestného prehlásenia poškodeného zároveň v konaní vyplynulo, že z dôvodu poistnej udalosti, dopravnej nehody zo dňa 23.04.2018, mal poškodený motorové vozidlo v autoservise až do doručenia oznámenia o totálnej škode. Doba, po ktorú bolo predmetné motorové vozidlo v autoservise, je dobou nájmu podľa Zmluvy o nájme, a tiež podľa protokolu o prenájme náhradného vozidla, ako i podľa vyúčtovanej faktúry č. 2018069 a táto bola jednoznačne preukázaná v dĺžke 11 dní od 24.04.2018 do 04.05.2018. Žalovaný nespochybnil, že poškodený v príčinnej súvislosti s predmetnou poistnou udalosťou užíval prenajaté motorové vozidlo, namietal dôvodnosť časového rozsahu jeho užívania a bolo jeho procesnou povinnosťou okrem popretia skutkových tvrdení produkovať aj vlastné tvrdenia a tieto preukázať, čo však neučinil a nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie opaku. S prihliadnutím na uvedené súd žalobcovi voči žalovanému priznal žalobou uplatnený nárok na plnenie vo výške 156,00 Eur. Spolu s istinou žalobcovi priznal voči žalovanému v zmysle § 524 ods. 2, § 121 ods. 3, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a § 11 ods. 6, 7 zákona č. 381/2001 Z.z. aj žalobou uplatnený úrok z omeškania v rozsahu 5 % ročne zo sumy 156,00 Eur odo dňa uplynutia 15 dní po skončení prešetrenia potrebného na zistenie

povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie, ktoré bolo poškodenému oznámené dňa 23.05.2018. Keďže žalovaný dňa 18.05.2018 skončil prešetrovanie poistnej udalosti, bol povinný do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poskytnúť poistné plnenie, čo neučinil, preto sa od 03.06.2018 sa dostal do omeškania.

5. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu proti žalovanému s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd v zmysle podmienok podľa § 262 ods. 2 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Mal za to, že okresný súd rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Okresný súd sa zároveň žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal s námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v súdenom spore. Poškodenému bola spôsobená škodová udalosť prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného, v ktorej súvislosti mal byť poškodený nútený užívať náhradné vozidlo zapožičané u žalobcu v zmysle príslušných nájomných zmlúv. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru a dňa 04.05.2018 poškodený uzatvoril so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá mu vznikla z titulu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla. Z uvedeného - podľa odvolateľa - vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Je teda zrejme, že poškodený, a nie žalovaný predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Poškodený preto nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Jej uzatvorením nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, keďže túto pohľadávku pred cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a teda mu pohľadávka nevznikla. Odvolateľ ďalej tvrdil, že uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu v rozpore s § 524 Občianskeho zákonníka. V zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky totiž prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu (neexistujúcej) pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Žalovaný zhrnul, že ak poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto postúpiť na žalobcu a tomu následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Predmetné postúpenie (neexistujúcej) pohľadávky je tak pre obchádzanie zákona absolútne neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Zároveň žalovaný poukázal na skutočnosť, že prvoinštančný súd rozsudkom priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou. V tejto súvislosti poukázal na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (ďalej len „NS SR“) z 22.11.2018 sp. zn. 3Cdo 145/2017, ktorý sa ako dovolací súd stotožnil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až dorúčením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Dovolací súd zároveň v rozhodnutí uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zák. č. 381/2001 Z. z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti.

7. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného konštatoval, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mohli akokoľvek spochybníť správnosť skutkových zistení a právnych záverov súdu prvého stupňa. Odvolanie je len prejavom nesúhlasu žalovaného s rozsudkom, jeho postoj však nemá vecné ani právne opodstatnenie. K údajnej ústavnej nekonformnosti napadnutého rozsudku uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Podľa žalobcu nie je možné dôvodne vytýkať súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s argumentáciou sporových strán podľa predstáv odvolateľa. Možno teda jednoznačne konštatovať, že nespokojnosť odvolateľa s hodnotením priebehu a výsledku konania a právnym posúdením súdu prvej inštancie v rámci rozhodnutia o peňažnom nároku, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia, netvorí opodstatnený dôvod odvolania. Nosnú námietku nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie žalobca považoval pre argumentáciu žalovaného za zmätočnú a zavádzajúcu. Uviedol, že v záujme predísť

dvojakému splneniu vzájomných pohľadávok - na strane poškodeného povinnosti splniť mu nájomné za prenájom vozidla a na jeho strane (žalobcu) povinnosti zaplatiť poškodenému odplatu za postúpenú pohľadávku tak on a poškodený uzatvorili súčasne s postúpením pohľadávky dohodu o vzájomnom započítaní týchto pohľadávok. Teda k momentu uzavretia týchto dvoch zmlúv dochádza podľa prejavenej a súhlasnej vôle zmluvných strán k stretu jeho pohľadávky z titulu nájomného voči poškodenému a pohľadávky poškodeného voči žalobcovi na zaplataenie odmeny za postúpenie budúcej pohľadávky, ktorým momentom sa zároveň mení charakter pohľadávky na existujúcu v konkrétnej sume a výške. Tým je dosiahnutý účel inštitútu započítania, ktorým je dosiahnutie zániku vzájomných záväzkov bez toho, aby došlo k vzájomnému finančnému plneniu. Žalobca sa nestotožnil s názorom žalovaného o nemožnosti splnenia záväzku poškodeného započítaním, nakoľko v zmysle voľnej dispozície účastníkov zmluvných vzťahov bolo na poškodenom, že sa rozhodol svoj záväzok voči žalobcovi splniť takýmto spôsobom. Podotkol, že zákon takúto formu splnenia záväzku pripúšťa a rovnako judikatúra i odborná prax tento právny úkon považuje za ekvivalent plnenia. Ak na vznik aktívnej vecnej legitímácie žalovanému „chýba“ faktický presun finančných prostriedkov poškodeného do jeho dispozičnej sféry, toto on v celom rozsahu považuje za nelogické a rozporné so zákonom, ako i zásadami civilného práva. Argumentáciu žalovaného nemožno podľa žalobcu považovať za správnu, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nie je súladná s ustálenou súdnou praxou súdov. V tejto súvislosti označil súdne rozhodnutia, v zmysle ktorých mali súdy s poukazom na zmluvu o postúpení pohľadávky, kde k úhrade nájomného došlo započítaním, existenciu škody za jednoznačne preukázanú. Žalobca mal za to, že v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri zohľadnení povahy postúpenej pohľadávky, ktorá sa postúpením nemení a v spojení s úpravou vyplývajúcou z ust. § 4 ods. 1, 2 a § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. je žaloba skutkovo a právne dôvodná. Uvedené je v súlade s materiálnym výkladom zákona, ktorý má v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe prednosť pred striktnou formálnym výkladom práva. Podľa žalobcu nemožno sa stotožniť ani s tvrdeniami o absolútnej neplatnosti postúpenia pohľadávky z dôvodu neexistencie, keďže išlo o budúcu a identifikovateľnú pohľadávku, ktorej postúpenie je možné. Vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/55/2019 zo dňa 25.07.2019, sp. zn. 13Cob/49/2019 zo dňa 25.09.2019 a sp. zn. 9Co/300/2018 zo dňa 30.05.2019. Pokiaľ ide o odvolací dôvod žalovaného v súvislosti s priznaným nárokom na zaplataenie úrokov z omeškania a jeho argumentáciu ohľadom nezohľadnenia úpravy v zák. č. 381/2001 Z. z. tento žalobca taktiež považoval za nedôvodný. Právny názor žalovaného vo vzťahu k uplatnenému úroku z omeškania s poukazom na rozsudok NS SR zo dňa 22.11.2018 sp. zn. 3Cdo 145/2017 je podľa neho nesprávny. Predmetné rozhodnutie sa týka odlišnej skutkovej a právnej otázky v súvislosti s priznaním nemajetkovej ujmy a v ňom prijaté právne závery, sú na tento skutkový stav neaplikovateľné. Navyše ust. § 11 ods. 6, 7, 8 zák. č. 381/2001Z. z. nedávajú jednoznačnú odpoveď na to, či a kedy má poškodený nárok na zaplataenie úrokov z omeškania. K chybnjej interpretácii, v zmysle ktorej má mať úrok z omeškania povahu určitej sankcie za nesplnenie nepeňažných záväzkov poisťovateľa uvedených v § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z. poukázal žalobca na to, že ustanovenie ods. 8 v poznámke pod čiarou prostredníctvom odkazu 15a odkazuje na ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré hovorí o tom, že veriteľ má právo požadovať úroky z omeškania v prípade, ak je dlžník v omeškani s plnením peňažného dlhu. Pre prípady nepeňažných záväzkov odkazuje na právnu úpravu týkajúcu sa poplatku z omeškania, prípadne zmluvnej pokuty. Právny poriadok SR totiž nepozná nárok na zaplataenie úrokov z omeškania pri nesplnení nepeňažného záväzku. K otázke úroku z omeškania sa vyjadril i Krajský súd v Žiline v rozsudku zo dňa 27.09.2019 sp. zn. 8Co/132/2019 a Krajský súd v Košiciach vo svojom rozsudku zo dňa 09.04.2015 sp. zn. 2Co/240/2014, ako i rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 05.02.2019 sp. zn. 38Cb/13/2018.

8. Žalovaný, ktorému bolo vyjadrenie žalobcu doručené prostredníctvom právneho zástupcu dňa 03.02.2020, procesne nereagoval.

9. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania obsahujúce vecnú argumentáciu sporových strán súdu predložené/doručené neboli.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

11. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa stotožnil so zásadnými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvoláciu argumentáciu žalovaného formulovanú v jeho opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

13. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

14. Podľa názoru odvolacieho súdu je správny právny záver okresného súdu o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu, ktorý svoje úvahy k predmetnej právnej otázke vyjadril v odsekoch 30. a 31. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

15. Za nedôvodné považoval odvolací súd námietky odvolateľa o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Vo všeobecnosti je náležitou východisková úvaha žalovaného o nevyhnutnosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil zákonom zodpovedajúcim spôsobom. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia.

16. Ako už uviedol krajský súd vyššie, konanie na súde prvej inštancie a na odvolacom súde tvorí jeden celok. Z daného faktu vychádza tak Európsky súd pre ľudské práva, ako aj Ústavný súd SR pri zaujímaní stanoviska, či postupom súdu v konkrétnej veci došlo k odňatiu možnosti účastníkovi konať pred súdom/ bolo mu odopreté právo na súdnu ochranu. Inými slovami, odvolací súd je oprávnený korigovať určité nedôslednosti v postupe a v rozhodnutí súdu prvej inštancie bez toho, aby prvoinštančné rozhodnutie muselo byť zrušené. Uvedené zodpovedá i právnej konštrukcii civilného sporového odvolacieho konania, ktoré nie je budované na kasačnom princípe (na rozdiel napríklad od konania v správnom súdnictve).

17. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných/základných práv dosahuje len odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (I. ÚS 344/10, III. ÚS 305/08).

18. Z ust. § 220 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

19. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okresný súd sa v prejednávanej právnej veci dostatočným spôsobom riadil ustanovením § 220 CSP, keď je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, čoho sa žalobca domáhal a aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, uviedol ktoré dôkazy boli vykonané a z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal, poukázal na právnu úpravu, v zmysle ktorej vychádzal pri kreovaní právneho záveru o dôvodnosti žalobou uplatneného nároku, pričom rozhodol o celom uplatnenom nároku a odôvodnenie jeho rozhodnutia korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku. V záverečných odsekoch odôvodnenia popísal svoj procesný postup pri rozhodovaní o trovách konania, ktorý korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku.

20. Krajský súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanej veci z dôvodu, že žalobou uplatnený nárok vyplýval zo záväzku z neuhradenej faktúry, v rámci ktorej bol dlžníkom žalobcu poškodený. Predmetnom postúpenia bol v danom prípade nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý vznikol poškodenému voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Z ustanovenia § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. je pritom zrejmé, že z poistenia zodpovednosti sa poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj ustálenú judikatúru všeobecných súdov, z ktorej vyplýva, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo. V konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť, keď škodová udalosť, a to poisťňá udalosť skutočne spôsobila škodu, o náhradu ktorej v konaní išlo. Súdna prax považuje za skutočnú škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady akýchkoľvek nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody. Poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody, v konečnom dôsledku z titulu dopravnej nehody bol poškodenému vnútený stav, keď nemožnosť využívať vlastné motorové vozidlo riešil požičaním náhradného motorového vozidla a cenu za nájom požičaného vozidla po dobu opravy svojho vozidla vyplatil. Právny nástupca poškodeného potom na základe platnej zmluvy o postúpení v konaní uplatňoval žalovaným (poisťovňou) nevyplatenú sumu, ktorá zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenému, resp. právnenmu predchodcovi žalobcu vznikli, ktoré by inak nenastali, ak by mohol používať svoje vlastné vozidlo. Stav, do ktorého sa dostal poškodený (právny predchodca žalobcu), zavinil klient žalovaného. Nepriaznivosť tohto stavu nemožno umocňovať u poškodeného neprimeraným zaťažovaním a požadovať o neho, aby v sieti opravovní zisťoval a hľadal opravovňu s najväčšou rýchlosťou vykonania opravy, resp. s krátkou dobou opravy. Rovnako nemožno od poškodeného spravodlivo požadovať, aby počas opravy jeho poškodeného motorového vozidla zisťoval alternatívy iného charakteru, t.j. aby pri vylúčení možnosti používania svojho vlastného motorového vozidla, tento stav riešil napr. používaním hromadnej dopravy. Takýmto prístupom by bol totiž poškodený neprimerane a nedôvodne zaťažovaný, keďže už stav poškodenia jeho motorového vozidla dopravnou nehodou ako poisťňou je záťažovým a výrazne obmedzujúcim stavom pre poškodeného. Poškodený je nemožnosťou používania svojho motorového vozidla paralyzovaný, a preto nie je možné spravodlivo v uplatňovaní nevyhnutných a účelných nákladov spojených so zaplatením ceny za nájom zapožičaného motorového vozidla, dožadovať sa ešte splnenia ďalších podmienok.

21. Odvolací súd je toho názoru, že zmluva o postúpení pohľadávok, uzatvorená medzi poškodeným a žalobcom dňa 04.05.2018, tvorí jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej strán/subjektov. Nespochybnou vôľou poškodeného a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie použiť/uzavrieť viacero relatívne samostatných právnych úkonov.

22. Za relevantný je potrebné považovať argument žalobcu v jeho vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného, že v rámci zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatou za postúpenie pohľadávky. Pri striktnom (až puristickom) prístupe k výkladu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Inými

slovami, poškodený by položil na stôl sumu 459,00 Eur a posunul ju k žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenému.

23. Krajský súd vedome v danej spojitosti používa mierne ironický tón, pretože popísaný (odvolateľom minimálne naznačovaný) postup v kontraktčných procesoch odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov. Určite sa pritom nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodeného a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol. Naopak, takým počínaním by skôr bolo formálne vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešpondovali s bezprostrednou realitou.

24. Žalovaný v rámci svojho opravného prostriedku len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a odvolaciemu súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť.

25. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

26. Odvolací súd za nedôvodnú považuje odvolaciu argumentáciu žalovaného smerujúcu voči rozhodnutiu súdu o priznaní úrokov z omeškania žalobcovi.

27. Z dokazovania vykonaného prvoinštančným súdom jednoznačne vyplýva, že žalovaný oznámil žalobcovi, že šetrenie poisťnej udalosti ukončil dňom 18.05.2018. Od nasledujúceho dňa, t.j. od 19.05.2018, začala žalovanému plynúť pätnásťdňová lehota na plnenie v zmysle § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z., ktorá uplynula dňa 02.06.2018.

28. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že ukončenie prešetrovania žalovaného, vykonané v lehote stanovenej v § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z., ho nezaväzuje zodpovednosťou za oneskorené plnenie, ktorého splatnosť je stanovená v § 11 ods. 7 citovaného zákona na uplynutie 15 dní od skončenia prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi. V danom prípade, keď si žalobca ako právny nástupca poškodeného priamo uplatnil právo na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. proti poisťovni, nie je namieste aplikovať ustanovenie § 11 ods. 7 tohto zákona po spojke alebo (t.j. druhá časť predmetného ustanovenia), pretože v tomto prípade je poisťovňa stranou sporu, a nie je dôvod jej preto doručovať ešte následne právoplatné rozhodnutie o výške náhrady škody. Uvedené platí pre prípady, ak by poisťovňa nebola stranou sporu a povinnosť plniť by jej vyplývala z právneho vzťahu k poisťníkovi, ktorý bol stranou sporu.

29. Nemožno sa stotožniť s takým výkladom ustanovení zákona č. 381/2001 Z.z., že oznámením o poisťnom plnení, v rámci ktorého poisťovňa krátila plnenie uplatnené právnym nástupcom poškodeného, žalovaný splnil podmienky v zmysle § 11 ods. 6 písm. a/ predmetného zákona a v zmysle § 11 ods. 7 označeného zákona mu vzniká omeškanie s plnením priznaným v rozsahu skráteného plnenia až doručením právoplatného rozhodnutia súdu. Otázka splatnosti poisťného plnenia je upravená v § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. Pokiaľ poisťovňa nespĺni svoj záväzok riadne a včas, t. j. neposkytne poisťné plnenie v celom jeho rozsahu v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania, čo znamená právo poškodeného, príp. jeho právneho nástupcu (aktuálne žalobcu) popri poisťnom plnení požadovať aj úroky z omeškania, ktorých základ je daný v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 11 ods. 8 citovaného zákona upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa odseku 6 citovaného zákona, t. j. sankcionuje neskoré prešetrenie a vybavenie poisťnej udalosti, avšak nezaväzuje poisťovňu povinnosťou platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Výklad, v rámci ktorého by nebolo možné zo strany poškodeného, resp. jeho právneho nástupcu, v prípade uplatnenia si skráteného

poistného plnenia priznať v prebiehajúcom sporovom konaní úroky z omeškania, by nezodpovedal zmyslu a účelu zákonných ustanovení zákona č. 381/2001 Z.z.. Zmyslom povinného zmluvného poistenia je zabezpečiť poškodenému nahradenie škody, a to v čo najkratšom čase. Nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie prenášala na poškodeného. Podľa názoru odvolacieho súdu práve poisťovňa musí znášať následky nesprávneho posúdenia svojej povinnosti, vrátane povinnosti znášať stav, kedy sa v prípade skráteného (a tým pádom neúplného) plnenia dostane do omeškania.

30. Nakoľko lehota na plnenie v zmysle § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. žalovanému uplynula dňa 02.06.2018, počiatok jeho omeškania so zaplatením žalovanej istiny nastal dňa 03.06.2018, od ktorého dátumu žalobcovi vznikol zákonný nárok na úroky z omeškania. Keďže úroky z omeškania neboli dohodnuté, prislúchali žalobcovi úroky zákonné, v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., a to úroky z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššie ako základná úroková sadzba ECB platná k 1. dňu omeškania.

31. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalovaného v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento rozsudok okresného súdu v zmysle § 387 ods. 1 CSP v meritórnom výroku I. ako vecne správny potvrdil.

32. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom citovaných.

33. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý vo veci podaného odvolania úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

34. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).